

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΔΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΒΙΑΧΕΛΜ ΔΙΧΤΕΜΠΕΡΓΚ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ

Τζίνα, η όμορφη γυναίκα του εισαγγελέως Βέρνερ, πλησίασε και πάλι τον άνδρα της, που εξακολουθούσε να μένει καθισμένος στο γραφείο του, σκυμμένος επάνω στη δικογραφία, την οποία μελετούσε επί δύο μέρες τώρα.

—Βέρνερ! του είπε. Κάνε μου επί τέλους αττήν τη χάρι... μὴν πᾶς σ' αὐτὴ τὴ δίκη! 'Εκείνος σήκωσε τὰ μάτια του ἀπὸ τὸ σωρὸ τῶν ἐγγράφων πού εἶχε μπροστὰ του καὶ τὴν ὑπὸ τὴν παραξενεμένην.

—Δὲν ὑπορῶ νὰ καταλάβω αὐτὴ τὴν ἐπιμονή σου, Τζίνα, τῆς εἶπε. Εἶνε ἡ τρίτη φορὰ πού μοῦ τὸ λές ἀπὸ τὸ πρωτὶ. Γιατί;

—Γιατί; Μὰ, δὲν τὸ καταλαβαίνεις λοιπόν; 'Αν παρασταθῇς ὡς εἰσαγγελεὺς σ' αὐτὴ τὴ δίκη, ἡ κατηγορούμενη θὰ καταδικασθῇ χωρὶς ἄλλο. Γιατί, χωρὶς νὰ σὲ κοιταξῶ, εἶσαι ἕνας τρομερὸς εἰσαγγελεὺς. Βέρνερ! Κ' ἐγὼ δὲν θέλω νὰ καταδικασθῇ αὐτὴ ἡ δυστυχισμένη γυναίκα!...

—Τζίνα, εἶσαι στὰ λογικά σου; ἀπάντησε κάπως αὐστηρὰ ὁ εἰσαγγελεὺς Βέρνερ. 'Α! Αὐτὸ δᾶ, ὁμολογῶ πὺς δὲν τὴν περὶ μενα νὰ τὸ ἀκούσῃς ἀπ' τὴν γυναίκα μου! Δυστυχισμένη γυναίκα αὐτὴ ἡ δολοφόνος!

—'Οχι, Βέρνερ! εἶπε ἡ νεαρὴ γυναίκα. Τὴν κρίνεις πάσα πολὺ αὐστηρὰ τὴν κατηγορούμενη σου, καὶ αὐτὸς ἀκριβῶς εἶνε ὁ λόγος πὺς δὲν θέλω νὰ παρευρεθῇς στὴ δίκη της. Δὲν θ' ὀρᾷς λοιπὸν τίποτε, κανένα αἰσθημα μέσα σου γιὰ τὴν δικαιοσύνη; Σκέψου. 'Ἦταν παντρεμένη. κ' ὁπότεσε σ' ἕνα σφάλμα... 'Αγάπησε ἕναν ἄνθρωπο στὸν ὁποῖο νόμιζε ὅτι εἶχε θρῆ μιὰ μεγάλη καρδιά καὶ ὁ ὁποῖος δὲν ἦταν παρὰ ἕνας παλιάνθρωπος, ἕνας ἐκθιαστῆς... 'Απὸ τότε, ἔζησε μέσα στὴ διαρκή, τὴν τρομερὴ ἀγωνία, ὅτι ὁ ἀνάξιος αὐτὸς ἄνθρωπος θὰ τὴν ἐπρόδιδε, ἀφοῦ τὴν ξεπλάνευε. Καί, ἐπὶ αὐτὸν σὲ ἕναν παροξυσμὸ τῆς ἀπελπισίας της, ἐπὶ αὐτὸν στὴν ἀπόγνωση της, τὸν σκότωσε!... Δὲν νομίζεις λοιπὸν, ὅτι αὐτὴ ἡ δυστυχισμένη ἀξίζει λιγάκι τὸν οἶκτό σου; Καὶ δὲν θρῖσκες δι, κ' ἕνα ἔγκλημα μπορεῖ νὰ ἔχη τόσα ἐλαφρυντικά ὥστε νὰ συγχωρηθῇ;

—Τζίνα! τὴν διέκοψε αὐστηρότερα τώρα ὁ εἰσαγγελεὺς Βέρνερ. Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ συνεχίσῃς! Δὲν φανταζοῦμαι ποτὲ πὺς ἡ καρδιά σου θὰ ἦταν τόσο εὐαίσθητη γιὰ μιὰ ἔνοχη σύζυγο, γιὰ μιὰ ἀδύναμη!

—'Εχεις λάθος, Βέρνερ, ἐπέμεινε ἡ νεαρὴ γυναίκα. Δὲν ζητῶ νὰ φανῇ ἐπιεικής, οὔτε στὴν ἔνοχη σύζυγο, οὔτε στὴ φόνισσα. 'Αλλὰ στὴ γυναίκα, ἡ ὁποία ἔκανε δι, ἔκανε, παρασυρμένη μέσα σὲ ἕναν στροβιλοῦ τῶν τρομερῶν περιστάσεων...

—'Α! μὰ θλέπω, ὅτι ἐνοεῖς νὰ δώσης μέγρι τέλους τὴν ὑπερασπίσῃ σου κυρία δικηγόρον! Ἐκανε εἰσιωνικά ὁ εἰσαγγελεὺς Βέρνερ. 'Ελα λοιπὸν, δι, τὰ αὐθιχά σου μιλὰ καὶ τὰ περίφημα ἐπιστάτικα σου. Καί, πρῶτα-πρῶτα, θὰ μποροῦσες νὰ μοῦ πῆς πὺς αὐτὴ ἡ ἀθῶα σου εἶχε πιστόλι ἐπὶ αὐτῆς, σὺν τὸν πρῶτον τυχόντα κουτσαβάκη;

—Κουτσαβάκη; 'Οχι δᾶ! ἀπάντησε ἡ Τζίνα. Γιατί τάχα ἕνας ἄνδρας νὰ μπορῇ νὰ ἔχη ὄπλο ἐπὶ αὐτῆς σου καὶ νὰ ἀπαγορευεταὶ αὐτὸ σὲ μιὰ γυναίκα πού, ἐπὶ τέλους, εἶνε καὶ πὺς ἀνίσχυρη καὶ διατρέχει πολὺ περισσότερους κινδύνους; Νά! Κ' ἐγὼ ἡ ἴδια ἔχω αὐτὴ τὴ στιγμή ἕνα πιστόλι ἀπὸν μου!

Καὶ πραγματικά, ἡ νεαρὴ γυναίκα ἔθναλε ἀπὸ τὴν τῶσπ της ἕνα μικρὸ, κομψὸ πιστόλι καὶ τὸ ἔβγαλε ἐπὶ αὐτῆς τοῦ γραφείου τοῦ ἀνδρός της.

—Τί; ἔκανε ὁ εἰσαγγελεὺς Βέρνερ. Κουτσαβάκη πιστόλι ἐπὶ αὐτῆς σου; Νά κάτι πὺς δὲν θὰ φανταζοῦμαι ποτὲ μου!

—Δὲν εἶνε ζήτημα, ἀπάντησε ξερότᾳ ἡ Τζίνα. 'Απλούστατα, ἔγω ἔχασα νὰ σοῦ τὸ πῶ. Δὲν εἰσώκα δᾶ καὶ τόσο ἐνδιαφέρον σὸ πρᾶγμα!...

—Τζίνα! εἶπε νευριασμένος ὁ ἄνδρας της, ὁμολογῶ πὺς σήμερα σὲ θλέπω ἐντελῶς διαφορετικῇ, ἀπὸ δι, τὴ σὲ ἔφερα, κ' δι, πῖστευα δι, ἥσουν!...

—Εἶνε πολὺ πιθανόν. Βέρνερ ἀπάντησε ἐκείνη με ἀληθινὰ ἐξοργιστικὴ ἀπάθεια. Μπορεῖ δυὸ ἄνθρωποι νὰ εἶνε ἀπὸ νόθνια παντρεμένοι καὶ διως νὰ μὴ γνωρίζονται διόλου κατὰ θάθος!

'Ο εἰσαγγελεὺς Βέρνερ σηκώθηκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του καὶ πῆγε καὶ στάθηκε ἐμπρὸς σὸ παράθυρο. Καταλάβαινε πὺς ἡ αὐθιχία αὐτὴ με τὴν γυναίκα του εἶχε πάρει ἀσχημὸ δρόμο καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἐξωθήσῃ τὰ πράγματα. Δὲν τῆς ἀπάντησε διόλου. Καὶ μόνον ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ λίγο, νόμιζε πὺς εἶχε κατανικήσει τὸν ἐκνευρισμὸ του, γύρισε κοντὰ της καὶ τῆς εἶπε, ὅσο μποροῦσε πὺς ἤρεμα:

—'Ας εἶνε, Τζίνα. 'Ας τ' ἀφήσουμε αὐτὰ. Πῆγαινε τώρα καὶ ἀφῆσε με νὰ μελετήσω τὴ δικογραφία μου.

—Μὰ δι! ἀπάντησε ἐκείνη. Σὺ πρέπει ν' ἀφήσῃς τώρα τὴ δικογραφία σου. Ξεχνᾷς δι, ὁ Κούρτ Ἀἰτσαν θὰ φάγῃ ἀπόψε μαζί σου; 'Ἡ ὥρα πλησίασε καὶ θάρρη, δι, κ' ἂν εἶνε!

—'Ο Κούρτ Ἀἰτσαν θὰ φάγῃ ἀπόψε μαζί σου; 'Ἰδέα δὲν ἔχω, οὔτε γι' αὐτό. Καὶ ποῖος τὸν ἐπροσκάλεσε;

—'Α, μὰ εἶσαι ὑπερβολικός, Βέρνερ. Φυσικά, ἐγὼ τὸν προσκάλεσα, ἀφοῦ δὲν τὸν προσκάλεσες σὺ. 'Εξάλλου, σοῦ τὸ λέω τώρα, δι, ὁ Κούρτ θάρρη νὰ φάῃ μαζί σου, ὥστε τὸ ξέρεις καὶ σὺ!

'Ο τρόπος με τὸν ὁποῖο τὸν μιλῶσε ἡ γυναίκα του, εἶχε ἐκνευρίσει καὶ πάλι τὸν εἰσαγγελεὺς Βέρνερ. Κ' ἔπειτα, αὐτὸ τὸ ξερό «Κούρτ», τὸ ὁποῖο με τόση οικειότητα εἶχε προφέρει ἡ Τζίνα, τὸν ἔβαλε ἔξωφρα σὲ ὑπόμει.

—Εἶνε περίεργο!... εἶπε, κυττάζοντάς τὴν στὰ μάτια. Αὐτὸς ὁ κύριος Κούρτ δὲν εἶνε οὔτε συγγενὴς σου, ὅπως ξέρω, οὔτε παιδικὸς σου φίλος. Μπορεῖς νὰ μοῦ ἐξηγήσῃς λοιπόν, πὺς συμβαίνει νὰ τὸν ἀναφέρῃς με τόση οικειότητα, μόνον καὶ με τὸ μικρὸ του ὀνομα;

—Δὲν μιλάς σοβαρὰ, Βέρνερ, ἀπάντησε με τὴν ἴδια ἀπάθεια πάντα ἡ νεαρὴ γυναίκα. Τὸν εἶπα ἀπλῶς Κούρτ... Κ' ἔπειτα; Κ' ἐγὼ καλὰ-καλὰ δὲν ξέρω, γιατί τὸν εἶπα ἔτσι, μόνον Κούρτ... 'Ας εἶνε διως. 'Αφοῦ ἐπιμένεις νὰ μείνῃς ἔδω καὶ νὰ ἐργασθῇς, θὰ τὸν δεχθῶ ἀπλούστατα μόνι μου.

Δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσῃ. 'Ο ἄνδρας της τῆς ἔριξε ἕνα τρομερὸ θλέμμα.

—Μὴ λές ψέμματα! τῆς φώναξε ἔξωφρα ἀγριεμένος. 'Εχε τουλάχιστον τὸ θάρρος νὰ πῆς τὴν ἀλήθεια!

—Ποιὰ ἀλήθεια θέλεις νὰ σοῦ πῶ, Βέρνερ;

—'Οτι εὐχόμαι ἀπὸ μέσα σου νὰ μείνῃς μόνι μ' αὐτὸν τὸν γελοῖο! Νά, αὐτό!...

—'Α, Θεέ μου!... ἔκανε κατὰπληκτητὴς ὁ ἄνδρας της, ἡ Τζίνα.

'Αλλὰ τὰ μάτια της ἔβλεπν πολὺ εὐγλωττότερα αὐτὸ πὺς ἡ ἴδια δὲν μποροῦσε νὰ πῇ.

—Πῆς τὴν ἀλήθεια! οὐρλιάζε τώρα ἔξωφρα ὁ εἰσαγγελεὺς Βέρνερ. 'Ολα ἐπὶ αὐτῆς σου, τὸ θλέμμα σου, ἡ κάθε σου κίνησις, ἡ κάθε σου χειρονομία, σὲ προδίδουν. Πῆς το λοιπόν, δι, ὁ Κούρτ Ἀἰτσαν εἶνε ἐραστὴς σου! Γι' αὐτό μοῦ ἐνῆνε πρὸ ὀλίγου συγγενόρας αὐτῆς τῆς ἐλεεινῆς, γι' αὐτό μοῦ τὸν προσκάλεσες ἔδω, γι' αὐτό θέλεις νὰ μείνῃς μόνι μαζί του! Τζίνα, κυττάξ με στὰ μάτια! 'Εχε τουλάχιστον τὸ θάρρος νὰ ὁμολογήσῃς!...

Μὰ ἡ Τζίνα δὲν ἀπάντησε. Καὶ οὔτε θρῆκε μέσα της τὴ δύναμι νὰ ἀντικρούσῃ τὸν τρομερὸ θλέμμα τοῦ ἀνδρός της. 'Εσκυψε μόνον τὸ κεφάλι σὺν νὰ ὁμολογῶσε...

Τὴν ἴδια στιγμή, ἕνας χτύπος ἀκούστηκε στὴν πόρτα καὶ ἡ ὑπηρετρία μῆπκε μέσα καὶ ἀνήγγειλε:

—'Ο κύριος Κούρτ Ἀἰτσαν!

—'Ας ἔρθῃ! ἀπάντησε ὁ εἰσαγγελεὺς Βέρνερ, ἐνῶ σὸ πρῶτόν του ἀπλωνόταν μιὰ γλωμάδα θανάτου.

'Ἡ ὑπηρετρία ξαναδύθηκε. 'Ο εἰσαγγελεὺς Βέρνερ περίμενε με τὸ θλέμμα καρφωμένο στὴν πόρτα, ἐνῶ τὸ χέρι του ἔπαινε τὸ μικρὸ κομψὸ πιστόλι πὺς εἶχε ἀφήσει σὸ γραφεῖο ἡ Τζίνα.

—Μήπως σὰς ἐνοχλῶ; εἶπε ὁ Κούρτ Ἀἰτσαν μ' εὐγένεια καὶ διάκρισι, μόνις παρουσιάστηκε στὴν πόρτα.

Μὰ δὲν πρόφτασε οὔτε ἕνα ὅμμα νὰ κάμῃ μέσα σὸ δωμάτιο. 'Ο εἰσαγγελεὺς Βέρνερ ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ θηρίου. Καί, τὴν ἴδια στιγμή, χωρὶς πειὰ νὰ ξέρῃ τ' ἔκανε, ἄρπαξε τὸ μικρὸ πιστόλι, τὸ σήκωσε καὶ τράβηξε μιὰ, δι, τρεῖς φορές, κατεπάνω στὸν ἐπισκέπτῃ!

'Επὶ αὐτὴν ἐξαίρῃ του, δὲν κατάλαβε καν δι, τὸ πιστόλι δὲν εἶχε ἐκπυρ. ('Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 317)

·Ο Βέρνερ τῆς ἔριξε ἕνα τρομερὸ θλέμμα...

ΕΝΑ ΣΥΖΥΓΙΚΟ ΔΡΑΜΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδας 307)

του είπε ο υπηρέτης. Δεν θα φάει απόψε στίπι ή κυρία;

—Γιατί να μη φάει; Άφιστε με ήσυχο, έχω δουλειά! απάντησε απότομα ο κ. Βανέ.

Έγραφε τώρα τις τελευταίες φράσεις της σκηνης του και σέ λίγο θα τελείωνε.

Όταν τελείωσε, κύτταξε το ρολόι του.

—Έννια ή ώρα! ψιθύρισε. Τι έπαθε η εύλογημένη η γυναίκα μου; Γιατί άργησε τόσο έξω;

Με το αθέσιο θάδισμα των καλλιτεχνών, που είναι ζαλισμένοι απ' τη δουλειά τους, πέρασε στο διαμέρισμα της γυναίκας του. Δεν ήταν εκεί.

Πήγε κατόπιν στον διάδρομο.

—Έφεραν αυτό το γράμμα, κύριε, του είπε ο υπηρέτης.

Ο Βανέ αναγνώρισε αμέσως το γράμμα. "Ανοιξε θιαστικός τον φάκελλο κι' αμέσως κύλησε στα πόδια του το πρώινο του σημεύμα. 'Ο φάκελλος όμως είχε κι' ένα άλλο φύλλο. Και στο χαρτάκι αυτό η κ. Βανέ, η γυναίκα του, τούγραφε με το σταθερό της γράμμα:

«Σ' ευχαριστώ που με κατάλαβες και σέ υπακούω. Χαίρε!»

Όλη τη νύχτα, ως το πρωί, ο Βανέ ήταν έξω φρενών για το πρωτάκουστο πάθημά του!... Έκλαιγε, έκανε σχέδια εκδικήσεως κι' άλλους πάλιν ένοιωσε να τον θασανίζουν ή τύψεις.

Η αγωγή τον θρήκε να ξαναδιαβάσει για δεκάτη φορά την πονεμένη εκείνη εξομολόγησι πουλαθε το πρωί. Και μουρμούριζε διαρκώς τα ίδια του τα λόγια: «'Ο άντρας σας έχει κι' αυτός έρωμένη: Την έπιστημή του...»

Πάνω στο τραπέζι είδε τώρα τα χειρόγραφα του έργου του. Τ' άνοιξε, τούς έφριξε λίγες σελίδες κι' άρχισε να συλλογίζεται κυττάζοντας τον ούρανο ν' έ'σπρα συννεφάκια. Σιγά-σιγά κάτω απ' τα γκριζα του μαλλιού το πρόσωπό του ήσυχάζε. "Οτι αποφάσιζε για τους άλλους, το δεχόταν τώρα και για τον έαυτό του.

Κι' άξαφνα θούτηξε την πέννα στο μελάνι κι' έγραψε ένα τηλεγράφημα στη γυναίκα του:

«Δέν άναρωδ' τίποτε. Είχες δίκιο. Εύχομαι ολοφύωχς για την ευτυχία σου!»

Αμέσως όμως λύγισε και έξεπασε σέ λυγμούς. Γιατ' είνε πολύ σκληρό νάνε κανείς μονάχα σοφός στη ζωή...

«I LOVE YOU!»

(Συνέχεια έκ της σελίδας 306)

—Τότε, απλούστατα: δέν πρέπει να παντρευτούντα. Διευτύνει αυτό το αξίωμα καθώς κι' με άπλυτη πεποίθησι. 'Ο νέος σάπασε. "Ηταν εσένιστοι πολύ χλωμός, γιατί ή Μαίρη τον ρώτησε:

—Τι έχετε;

—Εγώ; Τίποτε.

Έκείνη προσπάθησε τότε να θρή κάτι πύδ ευθύμο:

—Πήτε μου λοιπόν τις περιφημες τρεις λέξεις σας...

—Δέν τις θυμύμαι πειά, αποκρήθηκε ο νέος χαμογελώντας πικρά... Μά, δέν θαρούσε, ήτανε τρεις άχρηστες λέξεις.

Φαίνεται πως ή Μαίρη καταλάβε έπιτέλους. Κύτταξε τον νέο με άπειρη τρυφερότητα. Τόν θρήκε ώραίο, περήφανο και σέστικη—πολύ άργά—πως θα ζούσε ευτυχισμένη θυσιάζοντας μερικά πράγματα ακόμη και πάρα πολλά, για την άγάπη του. "Η τρεις άγγλικές λέξεις της ήρθαν απ' την καρδιά στα χείλη. "Αν τις έλεγε, πρώτη αυτή, άν τόν θεβαίνε πως είχε γελαστή με τις άνόητες εκείνες σκέψεις της;...

Μά, δέν τόλμησε. Μονάχα άσήμαντα λόγια θρήκαν να πούν ώπου να φθάση το πλοίο, κρύβοντας μ' αυτά τη στενογώρια τους. "Η άγάπη τους είχε άγνείσει και τούς δύο. Μά ή άγάπη έχει τις άπαιτήσεις της, θέλει θυσίες στο έωμό της.

Πέρασαν την άωροφη εκείνη θαυμάσια μώνυα για το κόστος της ζωής, αντί να την ζήσουν. Ούτε κείνη, ούτε κείνος δέν είχαν πιά το θάρρος ν' αντιμετώπισουν το μυστήριο που κλείνουν ή τρεις λέξεις: «I love you!» (Σ' αγαπώ).

ΜΙΑ ΔΥΝΑΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδας 302)

κურιεύς, συγχρόνως, χωρίς να τό θέλη. Προσάβησε για μία στιγμή ακόμη να συγκρατηθή, δέν μπόρεσε όμως να άνθέξει περισσότερο.

—Λέλι, είπε, Λέλι... ήσυχάστε λοιπόν... Μήν κλάτε!... Λέλι, μήν πιστεύετε από ότι σας είπα, δέν είνε ή αλήθεια, δέν είνε ούτε μία λέξη, μα ούτε μία μονάχα αληθινή! "Ηθελα μονάχα να... να σας δοκιμάσω ήθελα... "Α, τι άνόητος που είμαι!... Λέλι, συγχωρέσε με, άγάπη μου, μοναδική μου άγάπη!... Γι-ατί... γιατί σ' αγαπώ, Λέλι!... Σ' αγαπώ τρελλά!...

"Η νέα μία κοκκίνε σάν τριαντάφυλλο και μία χλωμίαιε, χλωμίαιε, γινόταν κάτασπρη σάν τό κρίνο... "Αξαφνα έπεσε στην άγκαλιά του κι' αναλύθηκε σέ λυγμούς, σέ δυνατούς λυγμούς, ψιθυρίζοντας:

—Θέέ μου, κι' έγώ σ' αγαπώ, Τέντ!... Μή με λυπήσης πειά,

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΟ ΦΕΖ...

(Συνέχεια έκ της σελίδας 312)

φτασε εκείνο το βράδυ νωρίς στο ξενοδοχείο, γιατί είχε τωλειώσει νωρίτερα τις ύποθέσεις του. "Όταν μπήκε λοιπόν σ'α διαμέριμά του κι' αντίκρουσε τη γυναίκα του και τό φίλο της; τά έχασε κι' έθωγαλε τό πιστόλι του για να τούς σκοτώση.

Μά ο 'Αντρέ Ριβέλ έμεινε άπαθής κι' άρκεσθήκε να τού πη με ήρωική φωνή:

—"Αν με σκοτώσετε, την ίδια ώρα θα σ'ας συλλάβουν ως ύποπτο και θα πληρώσετε πολύ ακριβά αυτές τις μυστηριώδεις έπικηρήσεις σας. Καλύτερα να συνεννοηθούμε σάν δυο φίλοι. Πόσα μου δίνετε για να κρατήσω τό στόμα μου κλειστό; Ξέρω ότι έχετε προμηθευθ' από τούς διάφορους φάλαγγους, μαζώ με τά δέρματα των άγρίων θηρίων και μερικά πολύ ένδιαφέροντα σχεδιαγράμματα, για τά μέρη στα όποια μπορεί να γίνη μία μυστική ναυτική βάσις στην είσοδο της Μεσογείου!...

"Ο Μασσούτο τά είχε χαμένα. "Έθαλε πάλι τό πιστόλι του στην τσέπη του και κάποιους συλλογισμένους μπροστά στο τραπέζι του σαλονιού. "Ο μόνος που παρέμειν' άπαθής, ήταν ο γραμματέας του, που έξακολουθούσε να έχη τό ίδιο ήλιθιο ύφος του. "Όσο για την Πολέτ, τά είχε χαμένα και δέν ήξερε τί να ύποθέση.

Δέν τολμούσε να φαντασθή ότι ο άνδρας της ήταν κατάσκοπος κι' ότι ο φίλος της ήταν ένας πράκτωρ της γαλλικής αντι-κατασκοπείας. Τέλος ο Μασσούτο είπε με μισόσθησι φωνή:

—Είν' άρκετές έκασο χιλιάδες φράγκα:

—"Αν διπλασιάσετε τό ποσό, είμαστε σύμφωνοι, τού απάντησε ο Ριβέλ.

"Ο Γαπωνέζος έμπορος υπέγραψε ένα τσέκ, τό έδωσε με νευρικότητα στον Ριβέλ κι' έπειτα τό είπε:

—Φροντίστε να μη μ' άνησυχήσουν οι άστυνομικοί κατά την αϊριανή άναχώρησή μου.

—Έχετε τό λόγο μου, τ' απάντησε ο Ριβέλ. "Όσο για τά σχέδιά σας, αυτά τά έχω πάρει από τό χρηματοκιβώτιό σας και τά έχω καταστρέψει. Μά για να είμαστε σύμφωνοι, θα φύγετε μόλις έξαργώσω τό τσέκ!

Κι' έπειτα, στρεφόμενος πρὸς την Πολέτ, της είπε μ' ευγένεια:

—Μέ συγχωρήτε άν άπογοητευθήκατε απ' αυτή την περιπέτειά σας. Μά ή ζωή στο Μαρόκο είνε τόσο πολυέσθη, ώστε πρέπει κανείς να τά καταφέρνει όπως μπορεί!

Κι' έφυγε από τό ξενοδοχείο, χωρίς να τολμήση κανείς να τον πειράξη.

Την άλλη μέρα ο έμπορος Μασσούτο άνεχώρησε απ' τό φέζ μαζί με τη γυναίκα του. Μά δέν την χώρισε. Καταλάβαινε ότι τό λάθος ήταν δικό του, πού την είχε έγκαταλείψει και την έ'χε άναγκάσει να μπλεχθή σέ μία ύποπτη έρωτική περιπέτεια, πού παρ' όλιγο να τού στοίχιζε πολλά χρόνια φυλακής.

ΤΕΑ ΦΟΝ ΧΑΡΜΠΟΥ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδας 289)

σκηροτήσε διάλου. Έκρηγνισμένος, σωριάστηκε σέ μία πολυθρόνα, κρατώντας τό άκόμη στό χέρι του. Καί, μόλις και μετά βίας, σάν από πολύ μακριά, άκουσε τη γυναίκα του πού τού έλεγε, ενώ τόν κρατούσε άγκαλιασμένον:

—Βέριερ! Σου όρκίζομαι, πως τόν κύριο Λήτσεν δέν τόν έχω ιδ'η παρά τις δυο φορές μονάχα πού σου τόν έφερρε στο σπίτι. Τό πιστόλι δέν πήρε φωτιά, γιατί ήταν άδειο. Σου έπαίσα ατόνη τη μικρή σκηνή, γιατί ήξερα πως θα πυροβολούσε έναντι-πρόν του, για να σου άποδεξέ, ότι όποιοσδήποτε μπορεί να έγκλημάση...

"Ο εισαγγελεύς Βέρνερ χρειάστηκε άρκετή ώρα για να συλλέψη και να γελάση με τό πάθημά του. "Αποτράβηξε τότε άπαλά από τό λαμό του τά μπράτσα της Τζίνιας, σηκώθηκε χωρίς να μιλησ'η και ξεκρέμασε τό άκουστικό τού τηλεφώνου.

—Έμπρός! είπε. Εισαγγελλία είνε αύτού; "Εδώ, εισαγγελεύς Βέρνερ... Κύριε γραμματέα, είδοποιήστε, σ'ας παρακαλώ, άμέσως τόν κύριο πρόεδρο, ότι μία ξαφνική άδιαθεσία δέν μού επιτρέπει να παραστώ στην αϊριανή δίκη. Καί...στελετε να πάρει τη δικογραφία!

καλέ μου. Μπορεί να είμαι δυνατή σ'α σπόρ. "Αλλά στον έρωτα, ώ, στον έρωτα, είμαι κι' έγώ μία γυναίκα, μία αδύναμη γυναίκα πού θέλει γλυκόλογα και χάδια. Φίλησέ με, Τέντ, να συνέλθω...

Κι', ώ, Τέντ έσκυψε και τη φίλησε στο στόμα, μεταδιδώντας της έτσι την άνδρική του φλόγα, τη δύναμη, τό πάθος...